

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/19/2025
Identifikačné číslo spisu:	7913219316
Dátum vydania rozhodnutia:	28.07.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:7913219316.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu: SINOCONSUL, spol. s r.o., so sídlom U půjčovny 953/4, Nové Město, 110 00 Praha 1, Česká republika, IČO: 625 77 891, zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Ďurinom, so sídlom Sibírska 4, 831 02 Bratislava, IČO: 11 806 893, proti žalovanému: ROKOSAN s.r.o., so sídlom Kollárova 446, 078 01 Sečovce, IČO: 36 191 116, zastúpenému advokátskou kanceláriou iTRUST Legal, s. r. o., so sídlom Trnavská cesta 50A, 821 02 Bratislava, IČO: 36 808 181, o zaplatenie 89 910 USD s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 6Cb/6/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 3Cob/182/2023-995 zo dňa 30. septembra 2024, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trebišov (ďalej tiež „súd prvej inštancie“), rozsudkom č. k. 6Cb/6/2014-899 zo dňa 27. apríla 2023 rozhodol tak, že prvým výrokom návrh na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia v konaní vedenom na Európskom súde pre ľudské práva zamietol, druhým výrokom žalobu zamietol a tretím výrokom priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 89 910 USD s príslušenstvom z titulu zmluvy o obchodnom zastúpení uzavretej medzi sporovými stranami dňa 29. marca 2009 (ďalej tiež „Zmluva“). Zároveň sa žalobca domáhal aj vydania predbežného opatrenia, ktorým by súd zakázal žalovanému nakladať s finančnými prostriedkami do výšky 75 000 eura na jeho bankovom účte vedenom vo VÚB a.s., do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Po vykonaní dokazovania (najmä vyjadreniami a výsluchom sporových strán, obsahom spisu Okresného súdu Trebišov v inom konaní sp. zn. 2Cb/1/2011) súd prvej inštancie konštatoval, že spornou bola skutočnosť, či predmet Zmluvy definovaný v jej článku III bol splnený, teda či žalobca ako obchodný zástupca skutočne vyvíjal pre žalovaného prostredníctvom svojho obchodného zastúpenia

v Čínskej ľudovej republike (ďalej tiež „Čína“) činnosť smerujúcu k vyhľadávaniu obchodných partnerov pre nákup fotovoltaických článkov a príslušných výrobných technológií a k vyhľadávaniu partnerov - investorov v oblasti výroby a distribúcie fotovoltaických článkov v Priemyselnom parku v Trebišove, resp. na území SR, v dôsledku čoho mal žalobcovi vzniknúť nárok na províziu vo výške 89 910 USD.

3. Žalobca tvrdil, že pre žalovaného vyhľadal obchodného partnera z Číny - spoločnosť EOPLLY, pre nákup fotovoltaických článkov, resp. panelov a príslušných výrobných technológií, z ktorých žalovaný následne vybudoval solárnu elektrárňu v Ostrove pri Sobranciach. Na preukázanie svojho tvrdenia predložil e-mailovú komunikáciu s konateľom žalovaného, S. K., ktorý žalobcovi v týchto e-mailoch ďakoval za informáciu o príchode delegácie čínskych podnikateľov do Bratislavy dňa 30. marca 2009, na ktorej bola aj čínska spoločnosť EOPLLY. Žalovaný však tvrdil, že firmu EOPLLY, od ktorej nakúpil všetky potrebné komponenty na výstavbu fotovoltaickej elektrárne v Ostrove pri Sobranciach, si vyhľadal sám, a to prostredníctvom konferencie s názvom „Slovensko - čínske obchodné fórum“. O konferencii konanej v Bratislave v hoteli Carlton dňa 30. marca 2009 sa mal žalovaný dozvedieť cez agentúru SARIO - Slovenská agentúra pre rozvoj investícií a obchodu Bratislava (ďalej tiež „SARIO“), ktorá zaslala žalovanému písomnú prihlášku na konferenciu. Žalovaný uviedol, že žalobca nemohol naplniť predmet Zmluvy aj z dôvodu, že žalovaný od firmy EOPLLY nenakúpil fotovoltaické články, ale nakúpil fotovoltaické panely.

4. Podľa súdu prvej inštancie zo Zmluvy vyplýva, že žalobca mal pre žalovaného vykonať činnosť obchodného zástupcu podľa § 661 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „ObZ“), teda obstaráť príležitosť pre žalovaného, aby tento mohol s ktoroukoľvek čínskou firmou uzatvoriť obchod s určitým obsahom. Takýto obchod predstavuje zmluva uzavretá medzi žalovaným a obchodnou spoločnosťou EOPLLY na dodávku solárnych panelov a príslušných výrobných technológií potrebných pre výstavbu solárnej elektrárne v Ostrove pri Sobranciach. Podstatným pre rozhodnutie vo veci samej bolo to, či to bol práve žalobca, ktorý žalovanému obstaral príležitosť na uzatvorenie tejto zmluvy.

5. Súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zo strany žalobcu nedošlo k splneniu zmluvy o obchodnom zastúpení, a preto mu nevznikol nárok na províziu v uplatnenej výške. Tento záver odôvodnil tým, že Zmluva bola uzatvorená dňa 29. marca 2009, teda pred konaním konferencie „Slovensko - čínske obchodné fórum“, pričom konateľ žalobcu a konateľ žalovaného sa s obchodnou spoločnosťou EOPLLY prvýkrát skontaktovali až na tejto konferencii dňa 30. marca 2009. Ak sa konateľ žalobcu prvýkrát o obchodnej spoločnosti EOPLLY dozvedel až na konferencii dňa 30. marca 2009, nemohol naplniť predmet Zmluvy uzatvorenej dňa 29. marca 2009. Žalobca jednak túto obchodnú spoločnosť pre žalovaného nevyhľadal a tiež dátum uzatvorenia Zmluvy a čas konania konferencie až nasledujúci deň po jej uzavretí, nasvedčujú tomu, že „za jeden deň“ žalobca nemohol vyhľadať pre žalovaného obchodnú spoločnosť EOPLLY, ktorá následne uzatvorila so žalovaným zmluvu na výstavbu solárnej elektrárne v Ostrove pri Sobranciach. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žalovaný v čase podania prihlášky na konferenciu ešte nemal uzatvorenú so žalobcom zmluvu o obchodnom zastúpení. Uviedol, že pri rozhodovaní v tejto veci mal na zreteli aj skorší rozsudok Krajského súdu v Košiciach v inom konaní sp. zn. 4Cob/7/2019, v ktorom totožný žalobca odvodzuje svoj nárok (z ďalšej časti záväzku) voči totožnému žalovanému na základe totožnej Zmluvy a (v zásade) za totožného skutkového stavu. Rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/7/2019 bolo aj predmetom dovolacieho konania sp. zn. 4Obdo/24/2020, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) uznesením zo dňa 31. mája 2021 dovolanie žalobcu odmietol.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/182/2023-995 zo dňa 27. júna 2024 tak, že prvým výrokom odmietol odvolanie voči I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, druhým výrokom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom II. a III. výroku a tretím výrokom priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

7. Odvolací súd s poukazom (a contrario) na § 357 písm. n) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „CSP“) z dôvodu procesnej neprípustnosti odmietol odvolanie žalobcu (§ 386 písm. c/ CSP) v časti smerujúcej proti I. výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia v konaní vedenom na ESLP. Konštatoval, že CSP odvolanie pripúšťa len v prípade uznesenia o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164 CSP, čo nepredstavuje napadnutý I. výrok prvoinštančného rozsudku. Taktiež vysvetlil, že len nesprávne právne poučenie o možnosti podať odvolanie jeho prípustnosť nezakladá.

8. Vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie (výrok II.) a od neho závislému rozhodnutiu o náhrade trov konania (výrok III.) odvolací súd konštatoval ich vecnú správnosť a potvrdil ich podľa § 387 ods. 1 CSP. Keďže sa v celom rozsahu stotožnil s týmto rozhodnutím súdu prvej inštancie, v zmysle § 387 ods. 2 CSP odkázal na jeho odôvodnenie. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie ďalej uviedol, že v zhode so súdom prvej inštancie vychádzal aj z predchádzajúceho rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/7/2019 v súvisiacej veci, rešpektujúc princíp právnej istoty, ako aj princíp predvídateľnosti práva, keď konštatoval, že síce išlo o dve samostatné konania, avšak s rovnakým skutkovým základom, rovnakými stranami sporu a s (iným) nárokom uplatňovaným na základe totožnej zmluvy o obchodnom zastúpení.

9. Odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalobcu, že súd prvej inštancie neaplikoval na daný skutkový stav relevantné články smernice č. 86/653/EHS o koordinácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa samostatných obchodných zástupcov (Mimoriadne vydanie Ú. v. EÚ, kap. 06/zv. 001, ďalej len Smernica č. 86/653/EHS), nakoľko žalobcom uvedené články danej smernice nie sú spôsobilé privodiť iný právny záver ako ten, ku ktorému dospel súd prvej inštancie.

10. Ďalej sa odvolací súd vyjadril k jednotlivým odvolacím námietkam žalobcu, vrátane námietky o nesprávnej interpretácii článku V Zmluvy a o absencii posudzovania exkluzivity obchodného zastúpenia dohodnutej v článku VI Zmluvy. Uviedol, že v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie spomenutá viazanosť provízie na platbu od obchodných partnerov nie je skutkovým zistením ani záverom súdu prvej inštancie, ale len vymedzením tvrdenia žalovaného. Zdôraznil potrebu posúdenia nároku na províziu aj z hľadiska súvisiacich dojednaní v Zmluve. Doplnil, že v Zmluve koncipovaný nárok na províziu žalobcu 3 - 5% „je nejasný, pretože z neho nevyplyva, z čoho sa tento nárok odvíja, teda z akého základu“. Pripomenul, že v konaní pritom nebolo sporné to, že príloha s dohodou strán o výške provízie, ktorá mala byť súčasťou Zmluvy, nebola vôbec spracovaná, resp. uzatvorená, a teda ani takto (v tejto prílohe) nebol odstránený nedostatok dohody o výške provízie, t. j. základu, z ktorého by vznikol nárok žalobcovi na províziu obchodného zástupcu. V nadväznosti na uvedené dodal, že „preto aj keď podľa § 659 ods. 1 Obchodného zákonníka má obchodný zástupca nárok na províziu aj bez dojednania jej výšky v zmluve, a to nárok na províziu v primeranej výške zodpovedajúcej zvyklostiam v danom odbore činnosti, neznamená to, že bez určenia základu, aj keď nie finančne presne vymedzeného, že je možné základ pre určenie provízie vypočítavať z akéhokoľvek ľubovoľne obchodným zástupcom zvoleného základu. V prejednávanej veci si žalobca základ, z ktorého si uplatnil províziu vypočítal z hodnoty celej elektrárne, ktorú žalovaný postavil z dodávok solárnych komponentov od firmy EOPLLY v Ostrove pri Sobranciach. Takýto základ pre výpočet provízie a takýto predmet Zmluvy o obchodnom zastúpení nevplyva v celej predmetnej Zmluve o obchodnom zastúpení a vzájomnej spolupráci“.

11. K absencii posudzovania exkluzivity dohodnutej v článku VI Zmluvy odvolací súd uviedol, že táto otázka nemá dopad na posudzovanie žalobou uplatneného nároku. S poukazom na § 665 ObZ dodal, že v priebehu celého konania neboli produkované dôkazy nasvedčujúce tomu, že by bol žalovaným použitý iný obchodný zástupca, ktorý by preňho vykonával obchodné zastúpenie vymedzené v Zmluve.

12. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej tiež „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania výslovne podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

13. Dovolateľ k namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP uviedol, že v odvolacom konaní mal záujem sa osobne zúčastniť pojednávania, čoho sa domáhal listom z 24. septembra 2023, na ktorý dostal e-mailovú odpoveď až dňa 26. septembra 2024, s oznámením termínu verejného vyhlásenia rozsudku dňa 30. septembra 2024, pričom pojednávanie sa nekonalo. Uviedol, že mal záujem na vytýčení termínu riadneho pojednávania za účelom odstránenia nesprávnych, resp. neúplných skutkových zistení, čo by viedlo k rozdielnemu rozhodnutiu vo veci samej. V tejto súvislosti uviedol, že jeho podstatná a hlavná činnosť obchodného zástupcu nastala po konaní čínskej obchodnej misie (30. marca 2009), pričom odvolací súd na túto skutočnosť neprihliadal a uviedol, že to bolo najmä pred týmto dátumom. Podľa dovolateľa takýto záver nevyplýva z vykonaného dokazovania a odvolací súd k nemu dospel výlučne za účelom umelo vytvoriť skutkový stav, podľa ktorého nebol naplnený zmluvný predpoklad v zmysle § 661 ObZ. Odvolací súd opomenul to, že počas šiestich mesiacov nasledujúcich po konaní čínskej obchodnej misie boli práve zásluhou žalobcu uzatvorené a neskôr realizované obchodné kontrakty žalovaného. Dovolateľ vytkol odvolaciemu súdu, že mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko došlo k popretiu podstatných skutkových okolností, pričom odvolací súd tento postup riadne nezdôvodnil a vyvodil nesprávne skutkové závery. Uviedol, že odvolací súd „úplne poprel skutkové okolnosti, z ktorých vyvodil nesprávne skutkové závery ... a tieto skutkové závery nesprávne subsumoval pod konkrétne právne ustanovenia“, nevysvetlil, prečo hodnotil iba jeden deň činnosti žalobcu, a nie celé niekoľko mesačné obdobie.

14. Dovolateľ ďalej uviedol, že odvolací súd posudzoval exkluzivitu obchodného zastúpenia len podľa § 665 ObZ, a nie aj podľa § 666 ObZ, čo ako žalobca namietal, napr. vo vyjadrení z 19. júla 2023, alebo v bode 5 odvolania. Vytkol odvolaciemu súdu, že tento postup neodôvodnil žiadnym spôsobom. Uviedol, že sporové strany uzavreli zmluvu podľa § 652 a nasl. ObZ, mali dohodnutú doložku exkluzivity, k prvému kontaktu s treťou osobou došlo spoločne s obchodným zástupcom (žalobcom) a zastúpeným (žalovaným) v čase platnosti zmluvy, a preto ako obchodný zástupca má nárok na províziu.

15. K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ uviedol, že odvolací súd nesprávne právne posúdil exkluzivitu obchodného zastúpenia podľa § 666 ObZ [ďalej tiež „prvá otázka“]. Podľa dovolateľa mal odvolací súd túto otázku vyriešiť tak, že: „obchodný zástupca má v zmysle ust. § 666 Obchodného zákonníka nárok na províziu od zastúpeného, ak sa na ich obchodný vzťah vzťahuje zmluvne dohodnutá exkluzivita (výhradné obchodné zastúpenie) - a obchodný zástupca (žalobca) exkluzívne (výhradne) a na základe priamej požiadavky zastúpeného zastupoval zastúpeného (žalovaného) už aj na prvom spoločnom rokovaní obchodného zástupcu, zastúpeného a tretej osoby (s ktorou zastúpený neskôr uzavrel príslušný kontrakt zamýšľaný podľa zmluvy o obchodnom zastúpení), hoci to bolo na akcii, na ktorú sa zastúpený (žalovaný) prihlásil sám po upozornení obchodného zástupcu (žalobcu), že sa takáto spoločná akcia viacerých podnikateľov (a teda aj tretej osoby, s ktorou zastúpený neskôr uzavrel príslušný kontrakt zamýšľaný podľa zmluvy o obchodnom zastúpení) uskutoční“.

16. Žalobca prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a), resp. písm. b) CSP v súvislosti s vyriešením právnej otázky súvisiacej s obstaraním príležitosti na uzavretie zmluvy pre zastúpeného [ďalej tiež „druhá otázka“]. K tejto právnej otázke podľa dovolateľa nebolo možné dohľadať relevantnú judikáтуру z oblasti zmlúv o obchodnom zastúpení (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Dovolateľ poukázal na obdobnú judikáтуру týkajúcu sa sprostredkovateľských zmlúv (zdôrazňujúc znenie § 652 ods. 5 ObZ), od ktorej sa odvolací súd mal odkloniť (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Odklon mal spočívať v nevysporiadaní sa so skutkovými okolnosťami a ich právnym posúdením v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „NS SR“) z 31. januára 2011, sp. zn. 4Cdo/148/2010, ako aj v zmysle rozsudku NS SR, sp. zn. 5Obdo/24/2009. Uviedol, že obstaraním príležitosti na uzavretie zmluvy nebolo len samotné vyhľadanie tretej osoby, ale aj ďalšia činnosť obchodného zástupcu, ktorej výsledkom bolo vytvorenie vhodných podmienok pre uzatvorenie zamýšľanej zmluvy. Obstaranie príležitosti tak nespočívalo iba v jednorazovej informácii, že sa bude konať podnikateľská misia (30.03.2009), ale išlo o celý komplex čiastkových úkonov, ktorých výsledkom bola príležitosť na uzavretie kontraktu s treťou osobou. Formulovaná otázka nemá riešiť

skutkové závery, keďže na daný skutkový záver sa má aplikovať určitá právna norma, pričom „takto položené právne otázky majú vyriešiť, aké práva a povinnosti vznikajú na základe určitého paragrafu, ak sú splnené určité skutkové predpoklady“. Dovolateľ argumentoval, že spoločné osobné rokovanie obchodného zástupcu a zastúpeného s treťou osobou sa uskutočnilo na podnikateľskej misii na výslovnú žiadosť zastúpeného, aby sa tam obchodný zástupca zúčastnil a plnil činnosť obchodného zástupcu, pričom v čase medzi prvým rokaním s treťou osobou na podnikateľskej misii a podpisom kontraktu medzi zastúpeným a treťou osobou, vykonával obchodný zástupca niekoľko mesiacov činnosť obchodného zástupcu smerujúcu k tomu, aby zastúpený mal možnosť s touto treťou osobou uzatvoriť zmluvu. Za týmto účelom sa obchodný zástupca zúčastňoval všetkých rokovaní s treťou osobou a voči zastúpenému si plnil povinnosti podľa zmluvy o obchodnom zastúpení a plnil jeho pokyny. Dovolateľ poukázal na ustanovenia § 652 ods. 1, § 653, § 654 ods. 1, § 655 ods. 1, § 656, § 658 ods. 1 a § 660 ObZ s tým, že odvolací súd „sa nevysporiadal ani s jedným z týchto hmotnoprávných ustanovení Obchodného zákonníka - hoci žalobca tieto činnosti preukázateľne vykonával“.

17. Dovolateľ považoval za správne právne riešenie to, že: „Obchodný zástupca má v zmysle ust. § 661 Obchodného zákonníka nárok na províziu od zastúpeného, ak obchodný zástupca (žalobca) obstaral pre zastúpeného (žalovaného) príležitosť na uzavretie obchodu s určitým obsahom s treťou osobou (s ktorou zastúpený neskôr uzavrel príslušný obchod/kontrakt zamýšľaný podľa zmluvy o obchodnom zastúpení), pričom obstaraním príležitosti na uzavretie obchodu s určitým obsahom nie je len strohé vyhľadanie tretej osoby (vhodného obchodného partnera, s ktorým zastúpený neskôr uzavrel príslušný obchod/kontrakt zamýšľaný podľa zmluvy o obchodnom zastúpení) pre zastúpeného (žalovaného) zo strany obchodného zástupcu (žalobcu), ale aj ďalšia činnosť obchodného zástupcu (žalobcu), ktorej výsledkom je vytvorenie vhodných obchodných podmienok pre uzatvorenie zamýšľaného obchodu (kontraktu) medzi zastúpeným (žalovaným) a treťou osobou - spravidla ide o ďalšie rokovania obchodného zástupcu s takou treťou osobou (rokovania o cene, o množstve dodávky, o ubezpečení pretrvávajúceho záujmu zastúpeného a pod.)“.

18. V súvislosti s prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ namietal riešenie právnej otázky týkajúcej sa vyhľadania záujemcov o uzavretie obchodu [ďalej tiež „tretia otázka“]. Podľa dovolateľa pri správnom posúdení mal odvolací súd dospieť k právnomu názoru, v zmysle ktorého: „Obchodný zástupca má nárok na províziu od zastúpeného v zmysle § 654 a § 659a Obchodného zákonníka - ak obchodný zástupca (žalobca) vyhľadal pre zastúpeného (žalovaného) záujemcu o uzavretie obchodu (s ktorým zastúpený neskôr uzavrel príslušný obchod/kontrakt zamýšľaný podľa zmluvy o obchodnom zastúpení), pričom za vyhľadanie záujemcu možno považovať aj takú situáciu, ak sa zastúpený (žalovaný) sám prihlási na podnikateľskú akciu, na ktorej má byť účastníkom aj takýto záujemca o uzavretie obchodu - keď informáciu o tejto podnikateľskej misii mal zastúpený (žalovaný) od obchodného zástupcu (žalobcu), ktorý vedel, že na tejto podnikateľskej misii budú vhodní záujemcovia o uzavretie obchodu, a preto obchodný zástupca (žalobca) o tejto podnikateľskej misii v dostatočnom predstihu informoval zastúpeného (žalovaného) a nabádal ho, aby sa tam zastúpený prihlásil“ [ďalej tiež „tretia otázka“].

19. Podľa dovolateľa by odvolací súd pri správnom právnom posúdení veci, na základe vyššie citovaných právnych noriem mal dospieť k záveru, že zastúpený bol povinný realizovať predmet zmluvy výlučne prostredníctvom obchodného zástupcu, tak ako to bolo dohodnuté v zmluve o obchodnom zastúpení.

20. K dovolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP odmietol, resp. podľa § 448 CSP zamietol. Žalovaný sa vyjadril k jednotlivým dovolacím námietkam a zdôraznil, že nosná argumentácia dovolateľa sa zakladá na jeho nesúhlase so skutkovým posúdením prípadu a s tým, ako súdy nižších inštancií vo veci rozhodli. Podľa názoru žalovaného rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia dovolateľom namietaných otázok, pričom dovolateľ dovolanie v časti podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP ani riadne neodôvodnil.

21. K vyjadreniu žalovaného podal dovolateľ repliku, v ktorej zotrval na svojich argumentoch a

zdôraznil, že mu odvolací súd odoprel možnosť osobne sa zúčastniť konania a konfrontovať tvrdenia žalovaného. Taktiež zopakoval, že súdy nižších inštancií opomenuli brať do úvahy výhradný charakter obchodného zastúpenia, aplikovať § 666 ObZ a relevantné ustanovenia Smernice č. 86/653/EHS.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP veta pred bodkočiarkou), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru o neprípustnosti a zároveň nedôvodnosti dovolania v časti podľa § 420 písm. f) CSP a o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) CSP, preto dovolanie ako celok odmietol (§ 447 písm. f) CSP).

K právnej úprave prípustnosti dovolania.

23. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

24. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov; b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu; c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník; d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie; e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd; alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

26. Podľa ustanovenia § 431 ods. 1 a 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

27. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 a 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

28. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

29. Podľa ustanovenia § 442 CSP, dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

K prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

30. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

31. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany ako dôsledok nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Relevantnými znakmi, charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia, sú zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

32. Dovolateľ prípustnosť a dôvodnosť dovolania vyvodzoval z dôvodov zmätočnosti konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, pričom namietal, že odvolací súd mu mal ako žalujúcej strane nesprávnym procesným postupom znemožniť, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K tvrdenej vade predpokladanej § 420 písm. f) CSP malo dôjsť v dôsledku toho, že odvolací súd: a) v odvolacom konaní nevyhovel žiadosti žalobcu o nariadenie pojednávania; b) oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku doručil právnomu zástupcovi žalobcu v lehote kratšej ako päť dní pred termínom verejného vyhlásenia a c) napadnuté rozhodnutie nedostatočne odôvodnil.

33. K dovolacej námietke ad a), že odvolací súd v odvolacom konaní nevyhovel žiadosti žalobcu o nariadenie pojednávania, dovolací súd uvádza, že nezistil jej opodstatnenosť z nasledovných dôvodov.

34. Podľa § 385 ods. 1 CSP, na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné opakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

35. Podľa Civilného sporového poriadku odvolací súd vykonáva dokazovanie v štyroch prípadoch, a to za predpokladu, ak: i/ má za to, že súd prvej inštancie dospel, na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 384 ods. 1); ii/ súd prvej inštancie nevykonal ďalšie dôkazy, hoci ich strana navrhla (§ 384 ods. 2); iii/ v odvolacom konaní boli uplatnené novoty v súlade s § 366 (§ 384 ods. 3) a iv/ je potrebné vykonať dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky (§ 384 ods. 4).

36. Z vyššie citovanej úpravy odvolacieho konania obsiahnutej v Civilnom sporovom poriadku teda vyplýva, že odvolací súd na žiadosť/návrh strany nariadi na prejednanie odvolania pojednávanie len za splnenia zákonných podmienok, ktoré v danom prípade nenastali. Dovolateľ netvrdil, že by si prejednanie jeho odvolania vyžadoval verejný záujem, mal však požiadavku, aby sa odvolací súd pri prejednaní odvolania na nariadenom pojednávaní zaoberal dôkazmi produkovanými v konaní pred súdom prvej inštancie, a to ich opätovným vykonaním a hodnotením podľa predstáv žalobcu. Dovolací súd k tomu uvádza, že z § 383 CSP primárne vyplýva viazanosť odvolacieho súdu skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní, to však len za podmienky, že sám odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 384 ods. 1 CSP), čo v posudzovanej veci zjavne nenastalo. Odvolací súd v tejto súvislosti v napadnutom rozsudku jasne uviedol (ods. 12), že „prejednal odvolanie žalobcu ... bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP“. Súčasne konštatoval (ods. 18), že súd prvej inštancie v rozsahu dostatočnom pre rozhodnutie zistil skutkový stav a že odvolanie je nedôvodné (ods. 21). Z toho vyplýva, že odvolací súd nepovažoval za splnené predpoklady pre nariadenie pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP, čo stručne, avšak dostačujúco odôvodnil.

37. Z hľadiska namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP dovolací súd podporne poukazuje aj na rozhodovaciu prax ESLP, z nej napr. na rozhodnutie Ekbatani v. Švédsko z 26. mája 1988, v zmysle ktorého: „ak rozhodujú viaceré sudy súdnej sústavy, požiadavka verejnosti sa vzťahuje predovšetkým na sudy prvého stupňa, ktoré zisťujú skutkový stav a rozhodujú o všetkých otázkach významných pre rozhodnutie vo veci. Pokiaľ ide o otázku ústneho pojednávania na odvolacom a dovolacom stupni súdnictva, treba poukázať na to, že nedostatok verejného pojednania veci na druhom a treťom stupni možno ospravedlniť povahou konania, ak pojednávanie na prvom stupni bolo verejné, a to predovšetkým vtedy, ak vyššie sudy pojednávajú výlučne právne otázky a nie otázky skutkové.“ (citované podľa Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1448).

38. Podstatné v posudzovanom prípade bolo to, že v prvoinštančnom konaní bolo vykonaných viacero pojednávaní za účasti žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu, pričom žalobca mal v celom konaní vytvorený dostatočný priestor pre splnenie si svojej povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti, ktoré sa viazali na jeho procesný útok, ako je definovaný v § 149 CSP (najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky).

39. Dovolací súd v nadväznosti na vyššie uvedené konštatuje, že to, či odvolací súd na pojednanie odvolania nariadi pojednávanie, alebo využije možnosť rozhodovať bez pojednávania, je zásadne len na úvahe príslušného senátu odvolacieho súdu, vychádzajúcej z procesných okolností daného prípadu a za dodržania zákonného rámca úpravy tohto procesného postupu v CSP. Možnosť rozhodnutia odvolacieho senátu bez nariadenia pojednávania sa použije bez ohľadu na formu a spôsob rozhodnutia. Taktiež z komentárovej literatúry k CSP vyplýva to, čo obdobne možno vziať aj na vec tu posudzovanú, že: „možno aj pri nariaďovaní, resp. nenariaďovaní odvolacieho pojednávania (ak nie sú dané podmienky v § 385 ods. 1 CSP, avšak sporové strany sa domáhajú nariadenia ústneho pojednávania) vychádzať z premisy, že ak sa chronologicky v postupe okresného súdu nemôže nič zmeniť, skutkové okolnosti a právne posúdenie veci nie sú pre odvolací súd sporné a ústne pojednávanie by splnilo „len“ funkciu verejného vypočutia tvrdení sporových strán, ktoré sú však už prednesené v odvolaní, prípadne v ďalších podaniach a zároveň budú obsahom rozhodnutia odvolacieho súdu, odvolací súd môže uprednostniť princíp procesnej ekonómie pred síce transparentným ústnym pojednaním sporu pred súdom, ktoré by sa však v podstate uskutočnilo v abstraktnej rovine a ďalšie objasnenie veci by neprineslo.“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2022, s. 1449).

40. Dovolací súd v tejto časti zhŕňa, že dovolacím prieskumom nezistil dôvody pre obligatórne nariadenie odvolacieho pojednávania na pojednanie odvolania žalobcu, ktorý nepreukázal splnenie podmienok pre postup odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP. Preto nebolo možné konštatovať, že by nenariadením pojednávania v odvolacom konaní došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces a jeho dovolanie v tejto časti v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je prípustné ako ani dôvodné.

41. K námietke dovolateľa ad b), že odvolací súd porušil jeho práva v zmysle § 420 písm. f) CSP (aj tým, že oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku doručil jeho právnomu zástupcovi v lehote kratšej ako päť dní pred termínom verejného vyhlásenia, dovolací súd uvádza, že nezistil opodstatnenosť tejto dovolacej námietky z nasledovných dôvodov.

42. Podľa § 219 ods. 3 CSP, vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

43. Uvedené zákonné ustanovenie je pre odvolacie konanie aplikovateľné prostredníctvom ustanovenia §

378 ods. 1 CSP, podľa ktorého na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

44. Z uvedených ustanovení vyplýva, že ak odvolací súd rozhoduje o odvolaní bez nariadenia pojednávania formou rozsudku, je povinný oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu najmenej päť dní pred jeho vyhlásením a ak o to strana požiada, odvolací súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku elektronicky (§ 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP).

45. Najvyšší súd sa už v minulosti zaoberal procesnou otázkou, či dôjde k vade zmätočnosti konania v prípade, ak odvolací súd opomenie výslovnú žiadosť strany o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami (§ 219 ods. 3 druhá veta CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP). Napríklad v rozhodnutí sp. zn. 4Obdo/45/2023 z 30.10.2025 konštatoval, že: „postupom odvolacieho súdu, ktorý riadne neoznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 219 ods. 3 CSP, došlo k vade v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá zakladá porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces“ (k tomu viď aj nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 137/2026-25 z 24. marca 2026).

46. Z obsahu spisu v tu posudzovanej veci vyplýva, že Krajský súd v Košiciach riadne oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámením č. k. 3Cob/182/2023-991 z 23. septembra 2024, ktoré bolo podľa údajov na tomto oznámení (č. l. 991 spisu) a v úradnom zázname z 23. septembra 2024 (č. l. 992 spisu) v rovnaký deň zverejnené (vyvesené) na úradnej tabuli krajského súdu (a zvesené 1. októbra 2024). Následne osobitným prípisom označeným ako „3Cob/182/2023 - oznámenie o VVR“ zo dňa 25. septembra 2024, adresovaným právnomu zástupcovi žalobcu, A. Z., doručovaným do jeho elektronickej schránky advokáta, bolo strane žalobcu v prílohe prípisu doručené oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku; z pripojenej doručanky vyplýva, že k doručeniu oznámenia advokátovi došlo dňa 30. septembra 2024 o 08:50 hod. Zo zápisnice Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/182/2023-994 vyplýva, že odvolací súd (senát) vyhlásil rozsudok dňa 30. septembra 2024 o 12,20 hod. v neprítomnosti sporových strán.

47. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že odvolací súd dodržal povinnosť oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na jeho webovej stránke v lehote najmenej päť dní pred vyhlásením rozsudku, keďže od zverejnenia oznámenia dňa 23. septembra 2024 (pondelok) do verejného vyhlásenia rozsudku 30. septembra 2024 (pondelok) uplynulo šesť dní, t. j. čo je zákonom stanovená doba najmenej päť dní (§ 219 ods. 3 veta prvá CSP). Z obsahu spisu súčasne vyplýva, že žalobca (resp. jeho právny zástupca) výslovne nepožiadaval o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami, ako to stanovuje § 219 ods. 3 veta druhá CSP (na rozdiel od vyššie uvedeného prípadu vo veci sp. zn. 4Obdo/45/2023). Za takú žiadosť nemožno považovať len to, že splnomocnený advokát žalobcu používal pri svojom označení aj údaj o e-mailovej adrese svojej advokátskej kancelárie (viď napr. č. l. 456, 480, 533, 801 spisu). Dovolací súd už skôr v inej veci vyslovil, že: „Samotné komunikovanie strany so súdom elektronickými prostriedkami v priebehu konania v tomto smere nie je postačujúce, preto odvolací súd žiadnu zákonnú povinnosť resp. právo žalobcu ako sporovej strany v súvislosti s verejným vyhlásením napadnutého rozsudku neporušil.“ (uznesenie sp. zn. 5Obdo/20/2024 z 22.12.2025).

48. Žiadosť žalujúcej strany vo vzťahu k odvolaciemu konaniu a rozhodnutiu sa týkala výhradne požiadavky na nariadenie pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), čo vyplýva z formulácie žiadosti, podľa ktorej žalobca „trvá na svojej osobnej účasti na prípadnom prejednaní odvolania na odvolacom súde a žiada byť o termíne pojednávania informovaný“ (č. l. 941 spisu), resp. že: „Chcem v tejto súvislosti naliehavo požiadať, aby následne nariadené pojednávanie/a boli verejné a, predovšetkým, vždy za našej osobnej účasti.“ (č. l. 988 spisu). Takto formulované žiadosti nemožno zamieňať s požiadavkou strany podľa § 219 ods. 3 veta druhá CSP.

49. Dovolací súd pre úplnosť dodáva, že aj keby zaslanie oznámenia dňa 25. septembra 2024 o mieste a

čase verejného vyhlásenia rozsudku do elektronickej schránky advokáta žalobcu (t. j. štyri dni pred vyhlásením), bolo odvolacím súdom zamýšľané ako postup v zmysle § 219 ods. 3 veta druhá CSP, nič by to nemenilo na tom, že z hľadiska námietky podľa § 420 písm. f) CSP bolo relevantné len dodržanie postupu odvolacieho súdu podľa § 219 ods. 3 veta prvá CSP.

50. Dovolací súd poukazuje aj na názor ústavného súdu v uznesení č. k. II. ÚS 206/2026-24 z 25. marca 2026, podľa ktorého nie každý procesný postup súdu contra legem založí protiústavnosť konania (a v nadväznosti na to aj samotného rozhodnutia). Ústavný súd v tomto uznesení ďalej uviedol, že: „...už v minulosti konštatoval (II. ÚS 169/2019, II. ÚS 152/2020, II. ÚS 162/2020, II. ÚS 485/2020), že pokiaľ strana sporu bola s miestom a časom verejného vyhlásenia rozsudku oboznámená zverejnením oznámenia na oznamovacej/úradnej tabuli súdu či internetovej stránke súdu (prípadne písomne), avšak nie aj prostredníctvom elektronickej prostriedkov, a to napriek tomu, že strana o to požiadala, ide o zjavne nezákonný postup súdu, ktorým dochádza k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom, avšak takýto nezákonný postup súdu nemusí dosahovať intenzitu porušenia ústavných práv tejto strany sporu. Rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie ústavnosti takéhoto (zjavne nezákonného) postupu súdu pri oboznamovaní s miestom a časom verejného vyhlásenia rozsudku teda je, či sa do dispozičnej sféry a vedomia strany sporu dostalo v dostatočnom časovom predstihu (v lehote najmenej piatich dní) riadne upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku. Inak povedané, či strane sporu vôbec bolo oznámené miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku, aj keď nie elektronickejmi prostriedkami. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že aj v prípade potvrdenia pravdivosti námietky sťažovateľa (že mu najvyšší súd informácie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku nedoručil elektronickejmi prostriedkami napriek jeho výslovnej žiadosti o túto formu komunikácie) by takáto situácia ešte nemusela znamenať porušenie ústavných práv sťažovateľa, a to vzhľadom na intenzitu zásahu do ústavných práv sťažovateľa oslabenú tým, že najvyšší súd oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku sťažovateľovi a verejnosti zverejnením predmetných informácií na úradnej tabuli súdu (túto skutočnosť sťažovateľ nijakým spôsobom nespochybnil). Ústavný súd nad rámec uvedeného poznamenáva, že sťažovateľ napokon ani nepreukázal, že by v zmysle dikcie relevantného zákonného ustanovenia § 219 ods. 3 CSP výslovne najvyšší súd o doručovanie písomností, resp. o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronickejmi prostriedkami požiadal.“

51. Podľa dovolacieho súdu sa vyššie uvedené závery ústavného súdu vzhľadom na obdobnosť procesných okolností týkajú aj veci tu posudzovanej, v ktorej taktiež nebolo zistené porušenie práv žalujúcej strany v intenzite vyžadovanej podľa § 420 písm. f) CSP, ktoré by znamenalo zásah do práva strany na spravodlivý proces, zakladajúci vadu zmatocnosti odvolacieho konania. Nebolo možné konštatovať, že by sa odvolací súd dopustil chybného procesného postupu, ktorým by žalobcovi (ako ani žalovanému) nevytvoril zákonom predpokladanú možnosť účasti na verejnom vyhlásení napadnutého rozsudku dňa 30. septembra 2024. Relevantné bolo, že v danej veci odvolací súd riadne oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku sporovým stranám a verejnosti zverejnením predmetných informácií na úradnej tabuli súdu v súlade so zákonnou úpravou (§ 219 ods. 3 veta prvá v spojení s § 378 ods. 1 CSP), a preto dovolanie v tejto časti v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je prípustné ako ani dôvodné.

52. Dovolací súd pre úplnosť uvádza, že nevzhladol prípustnosť dovolania ani z hľadiska argumentácie žalobcu (bod 4 a 5 dovolania), podľa ktorej „potrebu osobne sa podieľať na znovu vykonaní dôkazov žalobca jasne formuloval i predpokladaným a predvídateľným predpojatým postupom odvolacieho senátu, ktorý azda z pocitu „kolegiálnej solidarity“ sa opierať o zrejme protizákonný rozsudok Krajského súdu v Košiciach ešte v prvom konaní č. 4Cob/7/2019, ktorý niesol znaky trestného činu „ohýbania práva“, a pritom bol vnímaný a akceptovaný ako jediný argument protistrany v danom spore. Presne v tomto zmysle bolo už predtým opakovane informované vedenie Krajského súdu v Košiciach“. Pokiaľ týmto dovolateľ naznačoval nedostatok nestrannosti odvolacieho senátu, ktorý rozhodol napadnutým rozsudkom (§ 420 písm. e) CSP), tak okrem uvedených nepodložených domnienok neuviedol žiadne konkrétne dôvody spĺňajúce kritériá vylučujúce zákonného sudcu/senát z prejednávania a rozhodovania veci, ako sú definované v § 49 ods. 1 a 2 CSP (sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na

konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti; vylúčený je i sudca, ktorý prejednával a rozhodoval ten istý spor na súde inej inštancie). Súčasne dovolací súd pripomína, že z obsahu spisu ani z obsahu dovolania nevyplýva, že by žalobca splnil náležitosti riadne podanej námietky zaujatosti v zmysle § 52 a § 53 CSP. V námietke zaujatosti musí byť okrem všeobecných náležitostí podania uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa strana uplatňujúca si námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti podľa prvej vety, súd neprihliada (§ 52 ods. 2 CSP). Námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do siedmich dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada (§ 53 CSP). Z uvedeného vyplýva, že neboli splnené podmienky, aby dovolací súd považoval uvedenú argumentáciu žalobcu za riadne uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) CSP, resp. § 420 písm. f) CSP a v konečnom dôsledku aj v tejto časti dovolanie ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

53. K dovolacej námietke ad c), že odvolací súd napadnuté rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, dovolací súd uvádza, že nezistil jej opodstatnenosť z nasledovných dôvodov.

54. Dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP (vychádzajúc z obsahu dovolania) v tejto časti namietol, že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne, pričom odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie v otázkach kľúčových pre rozhodnutie vo veci samej, za ktoré dovolateľ považoval nesprávne právne posúdenie založené na nesprávnych zisteniach a záveroch súdov oboch nižších inštancií o skutkovom stave vo veci. Osobitne vytkol absenciu dostatočných dôvodov o posúdení zmluvne dohodnutej exkluzivity obchodného zastúpenia.

55. Dovolací súd vo všeobecnosti uvádza, že pod pojmom „nesprávny procesný postup“, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP možno rozumieť aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť, nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany. Je potrebné nielen uvedenie „aspoň nejakých“ dôvodov, ale dostatočných argumentov reagujúcich na relevantné námietky a tvrdenia strán zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom (II. ÚS 419/2021). Nemožno totiž oddeľovať procesný postup súdu a rozhodnutie, ktoré je jeho sumárom a výsledkom, pretože celý faktický procesný postup súdu a naň nadväzujúci myšlienkový pochod hodnotenia skutkového stavu a jeho subsumovania pod relevantnú právnu normu je stelesnený v odôvodnení rozhodnutia súdu a práve cez odôvodnenie rozhodnutia musí byť preskúmateľný (nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 120/2020 z 21. januára 2021, bod 37 až 41).

56. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré má tvoriť predmet vecno-právneho prieskumu v dovolacom konaní, má byť a priori preskúmateľné. To znamená, že má obsahovať dostatok dôvodov a ich vysvetlenie má byť zrozumiteľné, bez vnútorných rozporov, protirečení, má byť tiež koherentné s právnou úpravou, konzistentné vzhľadom na posudzovaný skutkový a právny stav vo veci a v neposlednom rade presvedčivé. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ktorým podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 2 CSP sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením, môže byť stručnejšie. Aj pri stručnejších dôvodoch je však podmienkou pre naplnenie práva na spravodlivý súdny proces zrozumiteľnosť a celková presvedčivosť týchto dôvodov.

57. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia

neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

58. V nadväznosti na vyššie uvedené všeobecné východiská dovolací súd uvádza, že v posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP), stotožňujúc sa v celom rozsahu i s jeho odôvodnením (§ 387 ods. 2 CSP). Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu. Odvolací súd spravidla v takomto svojom rozhodnutí preberá skutkové a právne závery súdu prvej inštancie. Takýto postup reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvej inštancie, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú sporovým stranám známe podania, známe napadnuté rozhodnutia (rozsudok alebo uznesenie) a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje.

59. Z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, ktoré je v zmysle § 378 ods. 1 CSP primerane aplikovateľné aj v prípade odvolacích rozhodnutí, vyplýva, že súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

60. Podľa § 393 ods. 2 a 3 CSP, v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 CSP tým nie sú dotknuté.

61. To znamená, že odvolací súd v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Platí však aj to, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozhodnutia obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

62. Taktiež ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

63. Dovolací súd tak posúdil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu z hľadiska námietok dovolateľa voči jeho odôvodneniu komplexne aj s rozhodnutím súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spĺňa všetky predpoklady pre zrozumiteľné a presvedčivé rozhodnutie odvolacieho súdu v zmysle vyššie uvedených zákonných požiadaviek. Ak by sa aj rozhodnutie javilo stručnejšie v niektorých reakciách odvolacieho súdu na námietky žalobcu, nemožno konštatovať, že by táto stručnosť dosiahla intenzitu porušenia práva na spravodlivý súdny proces, predpokladanú ustanovením § 420 písm. f) CSP.

64. Po preskúmaní veci v kontexte zohľadnenia práva na spravodlivý proces teda dovolací súd dospel k

názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nepresvedčivé a nepreskúmateľné a spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. V dôvodoch svojho rozhodnutia odvolací súd uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalobcu, vyjadrenie žalovaného, zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov sporových strán, tiež sa vysporiadava s podstatnými odvolacími námietkami. Odvolací súd jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil, konštatujúc, že záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní dôvodnosti žaloby o uplatnenom peňažnom nároku žalobcu na zaplatenie odmeny obchodného zástupcu je vecne správnym. Z odôvodnení rozhodnutí oboch súdov nižších inštancií zreteľne vyplýva, že pre rozhodnutie o zamietnutí žaloby bol určujúci záver nižších súdov o neunesení dôkazného bremena žalobcu k tvrdeniu o splnení jeho záväzku obchodného zástupcu podľa Zmluvy z 29. marca 2009, za ktoré by mu od žalovaného patrila odmena z dôvodov a v rozsahu podľa vymedzenia v žalovanej faktúre, tvoriacej podklad žalobou uplatneného peňažného nároku.

65. Dovolací súd ďalej uvádza, že značná časť dovolania (najmä body 6 až 20) sa týka výhrad dovolateľa k ustáleniu skutkového stavu a jeho následnému právnemu hodnoteniu nižšími súdmi. Pokiaľ však dovolateľ prostredníctvom podaného dovolania len predostiera vlastný náhľad na skutkový stav veci, tak dovolací súd primárne pripomína, že nie je tzv. „skutkovým súdom“, ani treťou súdnou inštanciou v tom zmysle, že by mohol znovu skúmať a prehodnocovať skutkové závery súdov nižších inštancií. Aj podľa judikatury ESLP: „Dohovor zásadne umožňuje „znovuotvorenie“ právoplatne rozhodnutých konaní v prípade, ak vyjdú najavo nové skutočnosti. Akékoľvek preskúmanie rozhodnutia by sa malo uplatniť za účelom nápravy hrubých (veľkých) pochybení súdu ... a nie iba ako inštitút predstavujúci vo svojej podstate odvolanie.“ (Bulgakova v. Rusko, Rozsudok ESLP z 18. januára 2007, § 34). Ustanovenie § 442 CSP priamo určuje, že v dovolacom konaní je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. A keďže v danom prípade odvolací súd meritórne rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne, a to tak v rovine skutkovej ako aj právnej, aj pre odvolací súd platí viazanosť skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP). V dovolaní vyjadrená nespokojnosť žalobcu s meritórnym rozhodnutím nižších súdov sama osebe nezakladá zmätočnosť procesného postupu súdov z hľadiska dodržania zákonom vyžadovaných náležitostí odôvodnenia rozhodnutia.

66. Z obsahu písomného vyhotovenia napadnutého rozhodnutia pritom vyplýva, že odvolací súd sa vecou, v rámci odvolacích dôvodov žalobcu, dostatočne zaoberal. Podrobne opísal zistenia a závery vyplývajúce z rozsudku súdu prvej inštancie, odvolacie dôvody žalobcu, vyjadrenie žalovaného, pričom na zdôraznenie vecnej správnosti prvoinštančného rozhodnutia a jeho dôvodov, s ktorými sa stotožnil, doplnil vlastné dôvody. V nich odvolací súd okrem iného vysvetlil, prečo nebolo možné považovať priamu neaplikáciu smernice č. 86/653/EHS na zistený skutkový stav veci za vadu právneho posúdenia veci. Zdôraznil, že pre rozhodnutie vo veci bola v rámci danom predmetom sporu podstatná otázka preukázania, „či žalobca vykonal pre žalovaného činnosť obchodného zástupcu podľa Zmluvy o obchodnom zastúpení a vzájomnej spolupráci zo dňa 29.03.2009“. Z hľadiska uplatneného nároku na províziu (pozn. dovolacieho súdu - viď žaloba a faktúra č. 2011004 z 21. januára 2011 na č. 1. 22 spisu) zhodne so súdom prvej inštancie považoval za irelevantnú činnosť žalobcu pred dátumom uzavretia Zmluvy. Ohľadom posúdenia žalobcom tvrdenej činnosti po uzavretí Zmluvy, okrem dôvodov vyjadrených v rozhodnutí súdu prvej inštancie (ods. 42 až 49 odôvodnenia), odvolací súd doplnil (ods. 20.2 odôvodnenia), že v Zmluve „koncipovaný nárok na províziu žalobcu 3 - 5 % je nejasný, pretože z neho nevyplýva z čoho sa tento nárok odvíja, teda z akého základu“. Taktiež zreteľne vysvetlil, že vo vzťahu k uplatnenému nároku na fakturovanú províziu, medzi stranami nebola uzavretá Zmluvou predpokladaná príloha, a preto „nebol odstránený nedostatok dohody o výške provízie, teda základu, z ktorého by vznikol nárok žalobcovi na províziu obchodného zástupcu.“

67. Odvolací súd sa ďalej vyjadril aj k posúdeniu uplatneného nároku na províziu obchodného zástupcu z hľadiska právnej úpravy v prípade absencie dohody (prílohy k zmluve) o výške provízie, pričom uviedol, že: „Preto aj keď podľa § 659 ods. 1 Obchodného zákonníka má obchodný zástupca nárok na províziu aj bez dojednania jej výšky v zmluve, a to nárok na províziu v primeranej výške zodpovedajúcej

zvyklostiam v danom odbore činnosti, neznamená to, že bez určenia základu, aj keď nie finančne presne vymedzeného, že je možné základ pre určenie provízie vypočítavať z akéhokoľvek ľubovoľne obchodným zástupcom zvoleného základu. V prejednávanej veci si žalobca základ, z ktorého si uplatnil províziu vypočítal z hodnoty celej elektrárne, ktorú žalovaný postavil z dodávok solárnych komponentov od firmy EOPLLY v Ostrove pri Sobranceiach. Takýto základ pre výpočet provízie a takýto predmet Zmluvy o obchodnom zastúpení nevyplyva z celej predmetnej Zmluvy o obchodnom zastúpení a vzájomnej spolupráci.“ Ani tento záver odvolacieho súdu nemožno v kontexte toho, čo v priebehu konania vyšlo najavo, považovať za arbitrárny. Dovolací súd tu zdôrazňuje, že ide o totožný záver, ku ktorému Krajský súd v Košiciach už skôr dospel v rozsudku sp. zn. 4Cob/7/2019 z 11. júna 2019 vydanom v konaní o odvolaní žalobcu pri posudzovaní obdobného („prvého“) nároku žalobcu voči žalovanému v predchádzajúcom spore strán. Uvedený rozsudok Krajského súdu v Košiciach bol následne predmetom konania o dovolaní žalobcu, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol pre neprípustnosť dovolacích dôvodov uznesením sp. zn. 4Obdo/24/2020 zo dňa 31. mája 2021. Proti uvedenému rozhodnutiu dovolacieho súdu podal žalobca aj ústavnú sťažnosť, ktorú ústavný súd odmietol uznesením č. k. II. ÚS 34/2022-29 zo dňa 3. februára 2022 pre jej zjavnú neopodstatnenosť, pričom okrem iného konštatoval, že „pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil v postupe a v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti“. Pokiaľ v súvislosti s uvedenými rozhodnutiami žalobca podal dňa 20. júna 2022 aj sťažnosť na EŠLP (číslo sťažnosti 32348/22), táto podľa verejne dostupných informácií (HUDOC) nebola vyhlásená za prípustnú (uvádza sa rozhodnutie zo 7. september 2023, zdroj: SINOCONSUL, spol. s r.o. v. Slovakia, 32348/22 | ECHR application status | echr.app). Aj z uvedeného vyplýva, že nemožno dôvodne vyčítať obom súdom nižších inštancií, ak pri posúdení danej veci podporne vychádzali z rozhodnutí v predchádzajúcom obdobnom spore strán vedenom v konaní pred Okresným súdom Trebišov pod sp. zn. 2Cb/1/2011, k čomu sa odvolací súd náležite vyjadril v ods. 20 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

68. Odvolací súd sa taktiež zreteľne vyjadril (ods. 20.3 odôvodnenia), že vzhľadom na skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, nemá otázka zmluvnými stranami dohodnutej exkluzivity dopad na posudzovanie žalobou uplatneného nároku. K námietke dovolateľa, že odvolací súd ako aj súd prvej inštancie posúdenie nároku žalobcu z hľadiska dojednanej exkluzivity obchodného zastúpenia nedostatočne odôvodnili, keďže v odôvodnení svojich rozhodnutí sa k tejto otázke vyjadrili len z hľadiska aplikovaného ustanovenia § 665 ObZ a nie aj § 666 ObZ, dovolací súd uvádza, že podstata uvedenej námietky smeruje voči správnosti právneho posúdenia veci. Najvyšší súd SR však už dávnejšie dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď primerane rozhodnutia č. R 54/2012, sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, zotrval najvyšší súd aj v rozhodnutí publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 24/2017.

69. Relevantné teda bolo to, že odvolací súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Odvolací súd uviedol, že v rozhodnutí súdu prvej inštancie nevzhladol také procesné pochybenie, ktoré by malo za následok nevysporiadanie sa s argumentáciou žalobcu a zároveň uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne. Odvolací súd pritom vychádzal aj z názoru Krajského súdu v Košiciach v obdobnej veci strán (rozsudok sp. zn. 4Cob/7/2019 z 11. júna 2019), keď zdôraznil rešpektovanie princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí.

70. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu teda vyplýva, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za dostatočne zrozumiteľné, odôvodnené a logicky konzistentné. Poukázal na judikaturu ústavného súdu, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovými stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných sporovými stranami. Konštatoval, že prvoinstančný súd sa vo svojom rozhodnutí zaoberal všetkými podstatnými skutočnosťami, v odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh

konania, stanoviská strán k veci, výsledky vykonaného dokazovania, a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav, a z ktorých vyvodil svoje právne závery s dospel k záveru, že nárok žalobcu uplatnený žalobou nemožno považovať za dôvodný.

71. V tejto súvislosti k pojmu „arbitrárne rozhodnutie“ alebo „arbitrárne právne posúdenie“ je žiaduce uviesť, že sa používa „v rôznych významoch, často ako určité univerzálne pomenovanie rozhodnutia alebo právneho posúdenia, s ktorým nemožno súhlasiť“ [Gešková, K. O tom, či je arbitrárne právne posúdenie vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f CSP. In: Súkromné právo roč. 2023, č. 1, s. 14]. Podľa ústavného súdu (o) arbitrárne rozhodnutie ide vtedy, ak je svojvoľné. Arbitrárnosť môže mať v súdnych rozhodnutiach rôznu podobu. Môže ísť o extrémny nesúlads právnych záverov s vykonaným dokazovaním, alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný exces. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. ... Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces. (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 9. júna 2020, sp. zn. I. ÚS 51/2020, bod 37). Takýto interpretačný exces však dovolací súd v danom prípade nezistil.

72. Dovolací súd vo vyššie uvedených dôvodoch rozhodnutia odvolacieho súdu nezistil žiadny náznak arbitrárnosti, nepreskúmateľnosti, či svojvôle z hľadiska extrémneho vybočenia pri skutkových zisteniach a právnom posúdení veci. Z napadnutého rozhodnutia, ako aj z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva dostatočné odôvodnenie záveru o neunesení dôkazného bremena žalobcu k tvrdeniu o splnení jeho záväzku obchodného zástupcu podľa Zmluvy z 29. marca 2009, za ktoré by mu od žalovaného patrila odmena z dôvodov a v rozsahu podľa vymedzenia v žalovanej faktúre, tvoriacej podklad žalobou uplatneného peňažného nároku.

73. Dovolací súd len pripomína, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnotením dôkazov a ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami. Rozhodnutie súdu, iné ako strana v konaní očakáva, resp. nesúhlas s rozhodnutím súdu, nie je a priori porušením práva na spravodlivý proces, ani princípu legitímneho očakávania rozhodovania súdu, ako ani princípu samotnej právnej istoty. Nemožno totiž stotožňovať právo na súdnu ochranu s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

74. Účelom dovolania ako výnimočného opravného prostriedku je v danom prípade podľa vymedzenia daného dovolaním (§ 440 CSP) identifikovať a napraviť zistené procesné pochybenia (vady zmätočnosti) najzávažnejšieho charakteru, dosahujúce až ústavnoprávny rozmer. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, že došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu skutočne došlo.

75. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že nevzhliadol taký nedostatok v argumentácii odvolacieho súdu, ako ani v konaní predchádzajúcom vydaniu napadnutého rozhodnutia, ktoré by malo za následok porušenie práva strany na spravodlivý proces tak, ako to namieta dovolateľ. Dôvod, na základe ktorého dovolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, odvolací súd podrobne vysvetlil a zrozumiteľne zdôvodnil. Rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam žalobcu a nie je ho možné považovať za nedostatočne odôvodnené, či arbitrárne. Námietka nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je nedôvodná, preto v posudzovanom prípade nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, ktorá by znamenala porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie žalobcu aj v tejto časti ako neprípustné, ako aj nedôvodné podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

76. Dovolací súd ďalej pre úplnosť uvádza, že dovolateľ sa v značnej časti dôvodov dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP (najmä bod 2, 16, 18 a 19) venuje ním tvrdenej nezákonnosti právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/7/2019 z 11. júna 2019, čo vyjadruje aj neštandardnými a vyslovene nevhodnými výrazovými prostriedkami, ako napr. „odfláknutý rozsudok košického krajského súdu v skoršom konaní 4Cob/7/2019“. Toto rozhodnutie však už bolo podrobené samostatnému dovolaciemu prieskumu najvyššieho súdu, ktorého výsledkom je uznesenie o odmietnutí dovolania žalobcu sp. zn. 4Obdo/24/2020 z 31. mája 2021. Dovolací súd len pripomína, že v danom prípade nemôže prehodnocovať závery odvolacieho súdu prijaté v inom konaní o inom spore (sp. zn. 4Cob/7/2019), pričom je zrejmé, že ťažisko žalobcovej argumentácie smeruje primárne k námietkam voči skutkovým záverom súdov (toto konštatoval najvyšší súd aj v rozhodnutí sp. zn. 4Obdo/24/2020 z 31. mája 2021 a následne ústavný súd v uznesení č. k. II. ÚS 34/2022-29 z 3. marca 2022). Účelom dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku však nie je náprava prípadných väd týkajúcich sa skutkového stavu veci, na to je určený odlišný procesný inštitút - obnova konania (§ 397 a nasl. CSP). Rovnako sa dovolaním nemožno prípustne domáhať revízie právoplatného odvolacieho rozhodnutia v inej sporovej veci, hoci s obdobným skutkovým a právnym základom, vo vzťahu ku ktorému už predtým prebehlo iné dovolacie konanie (sp. zn. 4Obdo/24/2020).

77. Pokiaľ aj v danom prípade dovolateľ vyjadroval nespokojnosť s hodnotením vykonaného dokazovania súdom prvej inštalácie (tu s poukazom najmä na obsah emailovej korešpondencie medzi žalobcom a jedným z konateľov žalovaného), ktoré aproboval dovolací súd potvrdením prvoinštančného rozsudku, dovolací súd zdôrazňuje, že v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdov nižších inštalácií), keďže v dovolacom konaní je dokazovanie vo veci samej vylúčené. Dovoláním sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižších inštalácií.

K prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP

78. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP, eventuálne podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Tvrdil, že jeho námietky v tejto časti dovolania sa netýkajú skutkového stavu, ale väd právneho posúdenia veci.

79. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnou aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

80. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne, na základe dôvodov uvedených dovolateľom (§ 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v takom prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

81. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytykaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, resp. ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v

dovolání absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

82. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu (nie skutkovú), na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Právna otázka musí byť označená v dovolaní spôsobom jasným, určitým a zrozumiteľným. Dovolateľ musí uviesť, v čom spočíva nesprávnosť jej riešenia a ako mala byť správne riešená. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo ku kľúčovým záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

83. Dovolací súd najskôr uvádza, že žalobca v dovolaní priamo neformuloval žiadnu právnu otázku, ale k ním tvrdenej vade nesprávneho právneho posúdenia uviedol (formuloval) vlastný právny názor na riešenie veci. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP tvrdil, že odvolací súd nesprávne právne posúdil exkluzivitu obchodného zastúpenia podľa § 666 ObZ. Podľa dovolateľa mal odvolací súd túto problematiku v danom prípade správne vyriešiť tak, že: „obchodný zástupca má v zmysle ust. § 666 Obchodného zákonníka nárok na províziu od zastúpeného, ak sa na ich obchodný vzťah vzťahuje zmluvne dohodnutá exkluzivita (výhradné obchodné zastúpenie) - a obchodný zástupca (žalobca) exkluzívne (výhradne) a na základe priamej požiadavky zastúpeného zastupoval zastúpeného (žalovaného) už aj na prvom spoločnom rokovaní obchodného zástupcu, zastúpeného a tretej osoby (s ktorou zastúpený neskôr uzavrel príslušný kontrakt zamýšľaný podľa zmluvy o obchodnom zastúpení), hoci to bolo na akcii, na ktorú sa zastúpený (žalovaný) prihlásil sám po upozornení obchodného zástupcu (žalobcu), že sa takáto spoločná akcia viacerých podnikateľov (a teda aj tretej osoby, s ktorou zastúpený neskôr uzavrel príslušný kontrakt zamýšľaný podľa zmluvy o obchodnom zastúpení) uskutoční“. Z uvedeného vyplýva, že hoci dovolateľ formálne deklaroval, že mu ide o právne posúdenie veci, v skutočnosti ním formulovaný právny názor sa zakladá na dovolateľom podsúvanom skutkovom stave veci, odlišnom od skutkových záverov súdov nižších inštancií. Pritom právne posúdenie dojednanej exkluzivity obchodného zastúpenia v danom prípade ani netvorilo kľúčovú otázku, od ktorej záviselo meritorne rozhodnutie. Odvolací súd totiž zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal (neuniesol dôkazné bremeno) o naplnení predmetu Zmluvy, keďže firma EOPLLY, od ktorej žalovaný nakúpil solárne panely, z ktorých postavil fotovoltaiickú elektrárňu, nebola partnerom ani investorom v Priemyselnom parku v Trebišove, resp. na území SR, ako to bolo stanovené v Zmluve. Zároveň k zamietnutiu žaloby ako nedôvodnej došlo preto, že žalobca fakturoval/uplatnil nárok na svoju odmenu obchodného zástupcu (províziu) určitým percentom zo základu, za ktorý sám určil hodnotu celej postavenej elektrárne, hoci takýto základ zo Zmluvy nevyplyval. Oba súdy zreteľne vysvetlili, že Zmluva v tomto ohľade odkazovala na Prílohu, ktorá medzi stranami nikdy uzavretá nebola. Podľa súdov nižších inštancií žalobca v dokazovaní nepreukázal ani vyhľadanie firmy EOPLLY pre žalovaného. Podstata dovolacích námietok spočíva v nespokojnosti žalovaného so závermi oboch súdov nižších inštancií, že neuniesol v spore dôkazné bremeno o ním tvrdených skutočnostiach, pričom sám za relevantný považoval obsah emailovej komunikácie strán, z ktorej podľa dovolateľa malo vyplývať, že k naplneniu Zmluvy ako dôvodu pre žalovanú odmenu došlo.

84. V zhode s doktrínou dovolací súd zastáva názor, podľa ktorého: „nesprávne právne posúdenie môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia, pričom ak dovolateľ tvrdí, že súd z vykonaného dokazovania nezistil správne skutkový stav a nesprávne vec preto právne posúdil, a to vo vzťahu k riešeniu niektorej právnej otázky, nepôjde o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné zistenie skutkového stavu. Predložením vlastnej verzie skutkového stavu, ktorý považoval za dôležitý pre rozhodnutie, dovolateľ nesmeruje proti právnomu posúdeniu veci, ale proti skutkovým zisteniam“ (Števcík, M. Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1409). Uvedené sa v preskúmvanej veci plne vzťahuje k prvej otázke dovolateľa.

85. Dovolateľ ďalej považoval za správne právne riešenie druhej otázky týkajúcej sa obstarania príležitosti na uzavretie zmluvy pre zastúpeného to, že: „Obchodný zástupca má v zmysle ust. § 661 Obchodného zákonníka nárok na províziu od zastúpeného, ak obchodný zástupca (žalobca) obstaral pre zastúpeného (žalovaného) príležitosť na uzavretie obchodu s určitým obsahom s treťou osobou (s ktorou zastúpený neskôr uzavrel príslušný obchod/kontrakt zamýšľaný podľa zmluvy o obchodnom zastúpení), pričom obstaraním príležitosti na uzavretie obchodu s určitým obsahom nie je len strohé vyhľadanie tretej osoby (vhodného obchodného partnera, s ktorým zastúpený neskôr uzavrel príslušný obchod/kontrakt zamýšľaný podľa zmluvy o obchodnom zastúpení) pre zastúpeného (žalovaného) zo strany obchodného zástupcu (žalobcu), ale aj ďalšia činnosť obchodného zástupcu (žalobcu), ktorej výsledkom je vytvorenie vhodných obchodných podmienok pre uzatvorenie zamýšľaného obchodu (kontraktu) medzi zastúpeným (žalovaným) a treťou osobou - spravidla ide o ďalšie rokovania obchodného zástupcu s takou treťou osobou (rokovania o cene, o množstve dodávky, o zabezpečení pretrvávajúceho záujmu zastúpeného a pod.)“. Dovolací súd uvádza, že pokiaľ dovolateľ k tejto druhej otázke tvrdil dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, tak sám uviedol, že: „nebolo možné dohľadať relevantnú judikatúru z oblasti zmlúv o obchodnom zastúpení“, čo samotné vylučuje splnenie podmienok pre prípustné dovolacie dôvody v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP vo väzbe na § 432 ods. 1 a 2 CSP. K dovolateľom označeným rozhodnutiam najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/148/2010 a sp. zn. 5Obdo/24/2009 je potrebné uviesť, že sa však týkajú právnej úpravy zmluvy o sprostredkovaní (§ 642 a nasl. ObZ), a teda nejde o ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR ako súdu dovolacieho týkajúcu sa problematiky obchodného zastúpenia, od ktorej by sa pri riešení druhej otázky odvolací súd mohol odkloniť. Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vôbec nemožno považovať ani dovolateľom uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 29. januára 2019, sp. zn. 33Cdo/844/2017. Podstatné však bolo, a to aj z hľadiska eventuálne zvažovanej prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, že otázka „príležitosti na uzavretie zmluvy pre zastúpeného“ nebola kľúčovou právnou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolateľ aj v tejto časti dovolanie výslovne založil na argumentácii, že „ide predovšetkým o nevysporiadanie sa so skutkovými okolnosťami a ich právnym posúdením“, pričom predostrel vlastný náhľad na skutkový stav veci, keď uvádzal konkrétne činnosti, ktoré mal pre žalovaného vykonávať (napríklad „zúčastňovaním sa na všetkých rokovaniach s čínskym partnerom EOPLY, ako aj upozorňovaním na špecifiká čínskeho trhu a pod.“). Uvedené však predstavuje, ako už dovolací súd osvetlil vyššie, napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné zistenie skutkového stavu a predloženie vlastnej verzie skutkového stavu, ktorý žalobca považoval za dôležitý pre rozhodnutie, čím ale dovolateľ nesmeruje proti právnemu posúdeniu veci, ale proti skutkovým zisteniam.

86. V súvislosti s prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ namietal riešenie aj tretej právnej otázky, týkajúcej sa vyhľadania záujemcov o uzavretie obchodu. Podľa dovolateľa pri správnom posúdení mal odvolací súd dospieť k právnemu názoru, v zmysle ktorého: „Obchodný zástupca má nárok na províziu od zastúpeného v zmysle § 654 a § 659a Obchodného zákonníka - ak obchodný zástupca (žalobca) vyhľadal pre zastúpeného (žalovaného) záujemcu o uzavretie obchodu (s ktorým zastúpený neskôr uzavrel príslušný obchod/kontrakt zamýšľaný podľa zmluvy o obchodnom zastúpení), pričom za vyhľadanie záujemcu možno považovať aj takú situáciu, ak sa zastúpený (žalovaný) sám prihlási na podnikateľskú akciu, na ktorej má byť účastníkom aj takýto záujemca o uzavretie obchodu - keď informáciu o tejto podnikateľskej misii mal zastúpený (žalovaný) od obchodného zástupcu (žalobcu), ktorý vedel, že na tejto podnikateľskej misii budú vhodní záujemcovia o uzavretie obchodu, a preto obchodný zástupca (žalobca) o tejto podnikateľskej misii v dostatočnom predstihu informoval zastúpeného (žalovaného) a nabádal ho, aby sa tam zastúpený prihlásil“. Podľa dovolacieho súdu sa však aj uvedená tretia otázka zakladá na iných skutkových záveroch než, ku ktorým dospeli sudy nižších inštancií a taktiež nejde o kľúčovú právnú otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie o zamietnutí žaloby, ako už bolo uvedené vyššie k prvej aj druhej otázke formulovanej dovolateľom. Všetky tieto dovolacie otázky súvisia so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie, aprobovanými odvolacím súdom, vrátane hodnotenia dokazovania a jeho výsledkov, ktoré vyústili do kľúčového záveru o nepreukázaní toho konkrétneho plnenia podľa Zmluvy, od ktorého žalobca odvíja svoj peňažný nárok a súčasne o nepreukázaní nároku na uplatnenú odmenu obchodného zástupcu. Tu dovolací súd zdôrazňuje, že nižšími súdmi bol posudzovaný len konkrétny (fakturovaný)

peňažný nárok žalobcu z tých dôvodov a v tom rozsahu ako vymedzil v žalobe. Len to, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí vec neposúdil podľa predstáv dovolateľa, nezakladá prípustnosť ani dôvodnosť dovolania.

87. Dovolací súd v tejto časti sumarizujúc uvádza, že podstata dovolacích námietok voči nesprávnemu právnomu posúdeniu veci sa zakladala na nesúlhlase s vyhodnotením vykonaného dokazovania súdmi nižších inštancií podľa predstáv dovolateľa, pričom základom pre zamietnutie jeho žaloby bol záver o neunesení dôkazného bremena žalobcu k tvrdeniu o splnení jeho záväzku obchodného zástupcu podľa Zmluvy z 29. marca 2009, za ktoré by mu od žalovaného patrila odmena z dôvodov a v rozsahu podľa vymedzenia v žalovanej faktúre. Pritom dovolateľom formulované riešenia právneho posúdenia veci sa nezakladajú na právnych otázkach, od vyriešenia ktorých by záviselo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, t. j. otázkach zameraných na interpretáciu konkrétneho právneho predpisu a jeho konkrétneho ustanovenia aplikovaného na zistený skutkový stav. Predstavujú otázky (resp. dovolateľom formulované odpovede), ktorých základ spočíva v napadnutí rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné zistenie skutkového stavu s predložením vlastnej verzie skutkového stavu, ktorý dovolateľ považoval za dôležitý pre rozhodnutie, čím ale nesmeroval proti právnomu posúdeniu veci, ale proti skutkovým zisteniam nižších súdov.

88. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže nie je daná procesná prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP, ani podľa ust. 421 ods. 1 CSP, dovolací súd dovolanie žalobcu podľa ust. § 447 písm. c), f) CSP odmietol.

89. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

90. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.